

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Misionár

Mladý

Zima 2013, ročník XX.

1

FADED:
GLORY:

www.mladymisionar.sk

Drahí priatelia, prinášame vám nové číslo nášho časopisu. Je to taká malá drobnosť. Nevytvára, ba možno ani nedotvára Vianoce, ich čaro a najmä veľkosť, ale veríme, že prinesie aspoň malé pohladenie na duši. Že povzbudí a zaujme, nadchne a posunie nás kamsi ďalej. Veď mnohé veľké veci začínajú v malom. Malé je semienko, z ktorého vyrastie strom. Malé sú i kapry, ktoré vyrastú na také veľké, že nimi zakončujeme slávnostnú vianočnú večeru. Malý bol i Ježiško, ktorý sa narodil v Betleheme a vyrástol z neho veľký Ježiš. Malým narodením začína veľké vykupiteľské dielo.

Preto by som nás rád chcel pozvať k jednej aktivite. Okrem očistenia srdca, prípravy na príchod Ježiša na svet, teda toho, čo urobíme pre seba, urobme niečo i pre iných. Nejaký malý dobrý skutok. Stačí drobnosť. Úsmev, povzbudenie, návšteva. Budem sa opakovať - veľké veci začínajú malými. Aktivita prerušením pasivity a láska rozhodnutím milovať. Boh sa rozhodol milovať človeka a preto poslal svojho Syna na svet. Rozhodnime sa pre lásku a urobme aj my podobný krok vpred.

PS: Nie až zajtra, už dnes.

Tomáš, SVD

Mladý MISIONÁR

Ročník XX., č. 1

Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com

Internet: www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

Karol Bošmanský, SVD;
Juraj Cibula, SVD; Stanislav Orečný, SVD;
Tomáš Gerboc, SVD; Peter Fillo, SVD;
Tomáš Baleja, SVD; Martin Ligač, SVD;
Matej Reiner, SVD; Juraj Begany, SVD;
Donie Sequeira, SVD;
Lenka Adamčíková; Mária Kolčáková;

Grafika časopisu: Milan Toman, SVD;

Foto plagátu: Tomáš Gerboc, SVD;

Foto obálky: www.mosbb.org;

Kresba: Michal Žák;

Fotky v časopise uvedené bez autora:

www.gospatravel.sk; texturetaddka.com;

wallpaperscraft.com; archív SVD;

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

Požehnané sviatky Vianoc želajú verbisti.

Úvaha o 4

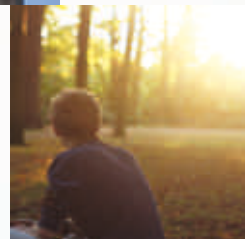
Cesta viery 12

List z misií 17

Povolanie 24

Fotoriport 42

BOH KONÁ!

Text: Tomáš Gerboc, SVD
Foto: internet

Uvedomuješ si to? Úplne vážne. Boh koná! Týchto zopár slov, ktoré si si doteraz mohol prečítať, hovorí len jedno: Boh je tu a koná. Skôr, ako začneš čítať ďalej, ďalšie slová a vety, zamysli sa, prosím. Možno len na pár sekúnd. Venuj dvom slovám – Boh koná! – aspoň niekoľko sekúnd, minútku či dve zo svojho času...

Boh koná! Na čo si prišiel? Na čo si prišla? Myslíš, že naozaj Boh koná? Rozoznal si Jeho prítomnosť a Jeho konanie dnes, práve dnes, vo svojom živote?

Vianoce sú tu čo nevidieť, chvíľa, na ktorú sa mnohí tešia, chvíľa, pre ktorú malé deti nemôžu spať možno už niekoľko nocí, chvíľa ktorá im má priniesť darčeky – teda Ježiško má priniesť darčeky, je už blízko. Nechcem tu písať o darčekom. O čase Vianoc, vykupiteľskom diele, šťastí, radosti, pokoji, ktoré si chceme uvedomiť a spoločne prežívať. Toto si mnohí uvedomujeme. Niektorí hovoria, že Vianoce sú chvíľou, ktorá nám má pripomenúť dielo vykúpenia. Správne. Niektorí hovoria, že Vianoce sú chvíľou, keď Boh posielá svojho

Syna, aby tak s nami vytvoril jednu veľkú rodinu – dáva nám svojho Syna ako nášho priateľa, brata, spoločníka. Zúčleňuje nás skrze neho do svojej veľkej rodiny. A to všetko je pravda. Rád by som sa ale, spoločne s vami, zamyslel nad čímsi iným. Nad tým, čo „zastrešuje“ všetko to, čo sa pred vyše dvetisíc rokmi udialo, čo si teraz pripomíname a z čoho chceme žiť. Najkrajšie to viem vyjadriť dvoma slovami: Boh koná!

Preto nenechal Noema a všetkých verných len tak, uzatvára zmluvu, ktorá vedie k záchrane všetkých verných. Žiaľ, Písmo nám vraví, že takých veľa nebolo – avšak zachránili sa. Preto Pán nepustil Abraháma, a napriek tomu, že si vytrpel potupy od najbližších, ba dokonca i sám od seba, keď nielen, že nevidel Božie požehnanie, ale dokonca

aj prísľub samotného Boha sa mu zdal ako obyčajný, ba možno až krutý žart. A Abrahám mal syna... V jednom z najkrajších príbehov Starého zákona môžeme spoznávať život mladého Jozefa. Toho, ktorý bol mladý, toho, ktorý bol otcom tak milovaný, toho, ktorý si mnoho vytrpel. Jeho život by sa do istého momentu mohol zdať ako jedna veľká prehra. A Jozef bol povýšený na víťaza... O čosi neskôr vznikla kniha Tobiáš. Otec rodiny, Tobi, pri konaní spravodlivých a potrebných skutkov lásky oslepol. Kdesi som raz počul na jeho adresu: „Toto je tá Božia spravodlivosť?“ No Tobi neopustil Boha ani navonok, ani v srdci, a tak by sme mohli, podobne ako apoštol Pavol nad Abrahámom, konštatovať, že sa mu to počítalo za spravodlivosť. A Tobi opäť videl...

Toto sú len štyri príbehy z dejín a života. Na nich môžeme vidieť mnoho. Božiu lásku, opateru, starostlivosť, zázraky, veľké skutky, dodržanie slova... A mohli by sme ešte vypočítavať dlho a dlho. Zhrnul by som to však jedným – Boh koná!

Advent tak nie je len časom, keď sa máme pripraviť na stretnutie s Pánom. Nie je len časom, keď si máme „upratať, vymalovať, očistiť či pozametáť“ svoje srdcia. Advent je obdobím, keď máme scitliviť oči svojho srdca na Boha a na Jeho skutky. Na Boha, ktorý nebol len kedysi a nekonal zázraky od nepamäti do roku tridsaťtri nášho letopočtu – teda do doby, keď sa Jeho Syn, náš Vykupiteľ, vrátil späť do nebeskej slávy. A Vianoce nie sú len časom, keď prijímame Boží dar

a jeho veľkosť. Nádej, ktorú nám priniesol a lásku – Jeho Syna, ktorého s vierou vyznávame. Vianoce sú i časom, keď si máme uvedomiť, že Boh koná! A koná dnes rovnako ako pred dvetisíc rokmi. Dnes s rovnako veľkou silou a mocným ramenom je naším ochrancom a štítom. Keď so sentimentom hovoríme či počúvame, že Boh sa chce dnes narodiť aj v mojom, tvojom – v našich srdciach, nie je to odkaz na nič iné ako na to, že Boh chce dnes konať aj v tvojom živote, priateľu. Že Boh prichádza denne na túto zem aj pre TEBA. Noe bol najspravodlivejší a najbezúhonnejší. Abrahám bol dokonalý, Jozef mal v sebe Božieho ducha a Tobi bol mužom milosrdným. Avšak nik z nás nie je menší ako hociktorý z týchto štyroch. Nikoho z nich nemal Boh radšej. Všetkých nás miluje a túži nás sprevádzať a viesť. Každému z nás chce darovať nádherný život plný Jeho požehnaní a pokoja. A preto Boh koná!

Keď si sa na začiatku zamyslel nad dvoma slovami, čo si si uvedomil? Kde spočinul tvoj pohľad – pohľad tvojho srdca? Spoznal si Pána, ktorý koná aj v tvojom živote? Cez udalosti, modlitbu, sviatosti, priateľov či svojím Slovom?

PS: Na dvere svojej izby som si na začiatku Adventu napísal slová Boh koná! – to preto, aby som na to nezabudol a denne Jeho aktivitu skúmal. Aby som Ho v čase Vianoc ozaj vedel objaviť, spoznať... že ozaj prišiel. Skús si i ty na svoje dvere, na plochu počítača, mobilu či tabletu, alebo na malý lístoček na svojom stole napísať Boh koná! ... a ja chcem spoznávať Jeho skutky v mojom živote.

Sv. Arnold Janssen – detstvo a rodina

Spracoval: Juraj Begany, SVD

Všetci sme navštevovali školu v Gochu, ale ja som počas nej začal študovať na novej rektorskej škole. No nebolo to ľahké. Prečo? Škola bola náročná a naša rodina nebola veľmi bohatá. Doma nás bolo veľa detí a bolo potrebné nás živiť. Pre rodičov bolo veľmi náročné, aby som chodil do školy, na ktorú treba veľa peňazí. Ale kaplán, ktorý mal na starosti rektorskú školu, naliehal na otca a matku, aby mi umožnili študovať. A tak sa stalo nakoniec v roku 1848.

Môj otec Gerhard mal hospodárstvo a pracoval aj ako prievozník. Hospodárstvo sme mali šťastí prenajaté a otec ho obrábal s dvoma koňmi. Ako prievozník zvyčajne išiel dvakrát do týždňa do Nijmegenu po tovar, čo priviezli lode z koloniálnych krajín. Prievozníctvo bolo zodpovednou prácou a môj otec ju svedomito plnil. Najviac sme si ale na ňom vážili jeho nábožnosť.

Narodil som sa v Gochu v nedeľu 5. novembra 1837 o ôsmej hodine večer rodičom Gerhardovi a Kataríne. V starobyľom mestečku Goch, ktoré sa nachádza na západ od Rýna asi 5 kilometrov od holandských hraníc, som prežil detstvo. Nebol som jedináčik. Moji rodičia sa zosobášili v roku 1834 a najskôr sa im narodila sestra Margita. Po nej som sa narodil ja, ďalej môj brat Gerhard a v roku 1841 brat Wilhelm, ktorý sa neskôr stal kapucínom, v reholi prijal meno Juniperus. Od roku 1844 sa narodili Peter, Gertrúda, Teodor a nakoniec Ján, ktorý sa tiež stal kňazom Spoločnosti Božieho Slova. Mali sme aj ďalších troch súrodencov, ale tí zomreli krátko po narodení.

Môj brat Wilhelm si na otca spomína slovami: „Otec veľmi dbal na modlitbu. Na začiatku každej spoločnej práce hovorieval: Všetko s Božou pomocou. To isté robil aj pri práci na poli. Keď sme sa raz večer vracali z poľa domov, povedal: „Teraz budeme mlčať, modliť sa, ďakovať Bohu za jeho požehnanie, ktoré sme dnes prijali a premýšľať o svojich hriechoch.“ V nedeľu a vo sviatky sa pri obede hovorievalo o kázni. Otec sa nás vypytoval a my sme museli povedať, čo sme si z nej zapamätali. Poobede predčítaval z evan-

jelia aj s priliehavými poznámkami. Najradšej mal prológ Jánovho evanjelia a často nám zdôrazňoval: „Prológ je najmocnejšia modlitba zo všetkých a má veľkú moc u láskavého Boha.“ Rád čítal aj listy svätého Petra a životopisy svätých. Mama pri nás priadla a počúvala. Otec chodieval každú nedeľu okrem rannej svätej omše aj na veľkú svätú omšu. Veľkú svätú omšu obetoval na slávu Najsvätejšej Trojice a ako poďakovanie za všetky dobrodenia a milosti. Zvlášť si uctieval Duha Svätého a na jeho česť sa zúčastňoval na pondelkových svätých omšiach. Nadšene a s úctou nám o ňom rozprával. Vysvetľoval nám, ako Duch Svätý udeľuje rodinám a duším pokoj, naplňa naše srdce radosťou v Božej službe, povzbudzuje nás konať dobré skutky a žehná naše polia.

Mame Kataríne sme hovorili „modliaca sa mama“. Mala jednoduchú povahu, bola starostlivá, usilovná, veľmi nábožná a vzorná gazdiná. V živote prekonala rôzne starosti a zvládala veľa práce. S jedinou slúžkou musela zvládnuť celú domácnosť, starať sa o 4 kravy a niekoľko prasiat. Mama milovala modlitbu. To sa prejavovalo najmä vtedy, keď zomrel otec

a jeden z bratov sa oženil, a tak prišla do domu mladá žena, nevesta. Pre ňu to bola pomoc, pretože mohla modlitbe venovať ešte viac času ako doteraz. Mama rada chodievala do kostola. Občas niekto – otec, alebo niektoré z detí – povedal: „Mama dnes nebola v kostole, veď mala veľa práce.“ No mama nám na to odpovedala: „Čo to len hovoríte! Ak by som nebola bývala na svätej omši, vôbec by som nebola hotová s prácou.“ Veľmi vážila a cenila požehnanie so sviatosťou oltárnou. Hovorievala: „Aj keby trvala cesta do kostola celú hodinu, aj vtedy sa má človek vydať na cestu, aby dostal požehnanie.“

Mal som veľmi nábožných rodičov. Oni mi dali pravú vieru a naučili ma spôsobom, ktoré som neskôr zaviedol aj v Spoločnosti Božieho Slova. Od otca som prijal hlbokú úctu k Duchu Svätému, k Najsvätejšej Trojici i k Božskému Srdcu. Mama ma naučila, ako mám dôverovať Bohu, bez ktorého nedokážem nič.

INDIA

Text: P. Karol Bošmanský, SVD

India je rozsiahla krajina s veľkým počtom veľmi rôznorodého obyvateľstva. Je druhou najľudnatejšou krajinou na svete, ako aj domovom niekoľkých starovekých civilizácií. Nemenej známa je aj svojimi bohatými náboženskými tradíciami.

Územie Indie možno rozdeliť na tri hlavné oblasti, ktoré sa odlišujú svojim geologickým vývojom ako aj charakterom povrchu. Je to oblasť Himalájí a Karakorámu, ďalej Indogangská nížina a Dekanská plošina. Himaláje tvoria severnú hranicu Indie. Najvyššie polohy Indie, miesta vo výške i 6.000 m.n.m. sú trvale zaľadnené. Dĺžka ľadovcov presahuje miestami niekoľko desiatok kilometrov. Indogangská plošina je rozľahlá vysočina, ktorá zaberá vnútrozemie Indického polostrova.

Celá krajina Indie je rozdelená na 28 štátov, sedem zväzových teritórií a teritórium hlavného mesta Dillí. Štáty majú svoju vlastnú volenú vládu. Na čele krajiny stojí Indická národná kongresová strana, ktorá si udržuje svoj vplyv už od vzniku nezávislej Indie. Úplnú nezávislosť získala India 26. júla 1950. Ako bývalá kolónia Británie –

Britská India – do roku 1947 sa India počas posledných rokov výrazne rozvíjala hlavne v ekonomickej i všeobecnej sfére v regionálnom, no i v globálnom meradle.

India má bohaté a unikátne kultúrne dedičstvo. Dokázala si zachovať svoje tradície počas histórie aj napriek preberaniu nových zvykov, tradícií a myšlienok, najmä od rôznych útočníkov a imigrantov. A to i napriek tomu, že indická spoločnosť je široko pluralitná, mnohojazyčná a mnohonárodnostná.

Vzdelanie je v Indii vysoko cenené členmi každej sociálnoekonomickej vrstvy. Tradičné indické hodnoty ako rodina sú rešpektované a považujú sa za posvätné.

Náboženstvo a jeho prežívanie je v Indii veľkou spoločenskou udalosťou. Vyznačuje sa množstvom rôznych

praktík, ktoré sú sprevádzané veľkou pompéznosťou i vitalitou. Je súčasťou každodenného života obyvateľstva.

India je domovom vyše jednej miliardy obyvateľov. Je tiež domovom niektorých starovekých civilizácií a centrom dôležitých historických obchodných ciest. Pri sčítaní ľudu v roku 2011 mala India 1.210.193.422 obyvateľov. Ak by sme sa pozreli na etnické zloženie, tak 72% tvoria Indo-iránci, 25% Dravidiani, 3% Mongoloidov a ďalších skupín.

Na jeden kilometer štvorcový pripadá 320 obyvateľov. Priemerný ročný prírastok je vo výške 1,65%. Celkový vekový priemer obyvateľstva je 64,35 rokov – u mužov 63,57 a u žien 65,16 rokov. (údaje z roku 2005)

V Indii sa hovorí 24 druhmi jazykov. Oficiálnou rečou je jazyk Hindi, ktorá

je základnou pre asi 40% obyvateľstva. Angličtina získala na význame postupom času, počas nadvlády Angličanov. Za spomenutie isto stojí ďalších 14 jazykov, tzv. oficiálnych, ktoré sa používajú v niektorých štátoch. Okrem týchto spomenutých sa v krajine používa i okolo 700 dialektov.

Celková gramotnosť obyvateľstva je 64,8%. U mužov 75,3% a u žien 53,7%.

V Indii je dominantným náboženstvom hinduizmus (hlási sa k nemu asi 80,5% obyvateľstva). India je i kolískou hinduizmu. Hinduistická spoločnosť sa delí na rôzne hierarchicky zriadené kasty, pričom nižšie kasty sú vylúčené a zaznávané. A práve tieto nižšie kasty si tým viac vážia kresťanstvo, ktoré hlása rovnosť a lásku medzi všetkými ľuďmi. Postupom času sa však vytvorili rôzne skupiny, hlavne vplyvom moha-

Národným ovocím v Indii je mango.

medánov, ktorí majú vplyv na vládu a zároveň budia v ľuďoch odpor voči kresťanom. Tvrdia, že kresťanstvo je západné náboženstvo, ktoré s Indiou a jej kultúrou nemá nič spoločné.

Kresťanov je 2,3%, z toho katolíkov je vyše šesťnásť a pol milióna. Medzi nimi je malá malankarská cirkev chaldejského pôvodu a o niečo väčšia sýrsko-malabarská cirkev. Napriek vysokému počtu hinduistov, je India taktiež domovom tretej najväčšej populácie moslimov na svete (13,4%) po Indonézii a Pakistane. Ďalšie náboženské skupiny zahŕňajú sikhov (1,84%), budhistov (0,8%), džainistov (0,4%) a rôzne malé skupiny náboženstiev (Židia, zoroastriisti, bahaisti a iní).

India ako multietnický a multináboženský štát zažila niekoľko náboženských násilností a povstaní v rôznych častiach krajiny, čo však ale

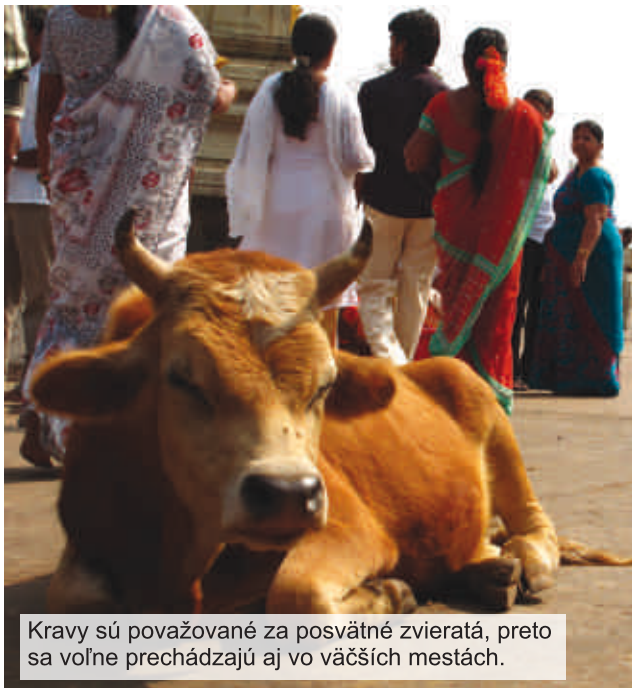
nemalo nejaký dramatický dosah na jej demokraciu.

India je známa svojimi bohatými náboženskými tradíciami - štyri z najrozšírenejších náboženstiev sveta – hinduizmus, budhizmus, džinizmus a sikhizmus – majú svoje korene v Indii.

Prví misionári Spoločnosti Božieho Slova prišli do Indie v roku 1932. Postupne v priebehu nasledujúcich rokov prichádzali ďalší a v roku 1952 ich bolo toľko, že pracovali v deviatich diecézach. Dnes pôsobia misionári SVD v Indii v štyroch provinciách a v jednej régii. Naša Spoločnosť má momentálne v Indii 710 členov, z toho 8 biskupov, 466 kňazov, 160 bohoslovcov a 31 novicov. Rehoľných bratov laikov je 45. (údaj z roku 2013)

SVD na Slovensku má významnú misijnú spoluprácu s Indiou. V Indii účinkovali štyria slovenskí misionári.

Boli to P. Andrej Topol' (1913-1963) z Demanoviec, P. Pavol Šebesta (1887-1967) z Veľkých Petrovíc. Obaja vyštudovali teológiu v zahraničí. Páter Ján Jamrich (1911-1985) z Rumanovej, ktorý pracoval v Indii 35 rokov. Páter Michal Slivka (1921-2012) zo Spišského Štiavnika pracoval v Indii 40 rokov. Okrem týchto štyroch aktívnych misionárov vyštudovali na Slovensku v Bratislave dvaja naši spolubratia z Indie. Na Slovensku prijali i kňazskú vysviacku a pastoračne na Slovensku i pôsobia. Sú to páter Martin Madassery (1977)

Kravy sú považované za posvätné zvieratá, preto sa voľne prechádzajú aj vo väčších mestách.

z Mondkkanor a páter Johny George Ambattu (1980) z Admpara. V súčasnosti sú v Bratislave v našom Misijnom dome na štúdiu teológie ďalší dvaja spolubratia z Indie – brat Robin Joseph (1986) z Kumily a brat Donie Sequeira (1987) z Mangalore.

Vzdelávací proces je v Indii vo všetkých provinciách rovnaký. Venuje sa predovšetkým veľká pozornosť vzdelaniu dorastu.

V niektorých strediskách sa výchova vykonáva aj pre miestny diecézny klérus. Medzináboženský dialóg sa v Indii stretáva medzi jednotlivými skupinami s veľkým ohlasom. Veľký význam má aj služba biblického apoštolátu. Uskutočňujú sa prednášky, semináre, vydávajú sa rôzne publikácie a audiovizuálne materiály s textom Nového zákona a niektorých kníh Starého zákona. Nezabúda sa ani na pastoračiu povolání. Hľadajú sa kontakty s mladými ľuďmi a organizujú sa s nimi rôzne stretnutia a podujatia.

Záverom môžeme konštatovať, že India je bohatá na vieru a duchovné povolania. Predstavuje najpočetnejšie katolícke spoločenstvo vo vlastnej Ázii odhliadnuc od Filipín.

Je však potrebné popriať jej obyvateľstvu, aby rozvíjalo misijného ducha s uvedomením si svojho poslania v krajine domácej i okolitých.

* * *

Základné informácie:

Oficiálny názov: Indická republika

Štátne zriadenie: federatívna republika

Vznik: získala nezávislosť 26. júla 1950

Oficiálny jazyk: hindčina, angličtina
a ďalších 21 miestnych jazykov

Hlavné mesto: Naí Dillí

Najvyšší bod: Káčaňdzunga 8 586 m

Susedné štáty: Bangladéš, Bhután,
Mjanmarsko, Čína, Nepál, Pakistan

Počet obyvateľov: 1 210 193 422 (2011)

Rozloha: 3 287 590 km²

Oficiálne platidlo: indická rupia

Vierovyznanie: Hindovia (80,5%)

Obyvateľstvo: Indo-iránci (72%),
Dravidiani (25%), ostatní 3%

Priemerná dĺžka života: muži 63,57,
ženy 65,16

Zaujímavosti z Indie

- Je najväčším producentom čaju (chai) na svete a je to zároveň aj národný nápoj.
- Má 6 ročných období: leto, jeseň, zima, jar a tiež letný monzún a zimný monzún.
- V Indii vznikol šach.
- Na pohreboch ľudia nosia smútočnú bielu farbu obleku, nie čiernu.

Križ sa mi stal milosťou

Rozhovor spracoval: Milan Toman, SVD

Milí priatelia, v nasledujúcom rozhovore vám chcem ponúknuť nádherné svedectvo o ceste viery. Náš Pán stojí pri nás v každej chvíli a čaká na moment, keď mu s láskou a s dôverou otvoríme naše srdcia. Svoju skúsenosť s Pánom vám porozpráva laická misionárka Lucia Závodná (32) z komunity Cenacolo (Čenakolo). Lucia momentálne pôsobí v Peru, kde sa stará o nechcených novorodencov, pre ktorých sa stala obetavou matkou. Jej samotnú misijnú skúsenosť vám ponúknem v budúcom čísle Mladého Misionára. Teraz sa bližšie pozrieme na cestu, ktorá k objaveniu jej povolania predchádzala.

Lucka, skús našim čitateľom predstaviť svoju cestu viery. Ako si spoznala Pána?

Moja cesta sa začala v roku 2003 v Medžugorii, kde som spoznala komunitu Cenacolo a kde som prvýkrát pocítila v srdci túžbu patriť do tohto spoločenstva. Cesta nebola jednoduchá. V tom čase som mala veľké problémy s depresiami. Návštevu Medžugoria som brala veľmi povrchno. Čo ma však zaujalo, bolo predstavenie o ruženci svetla. Pocítila som túžbu stáť na pódiu spolu s mladými ľuďmi, ktorí hrali v predstavení. Chcela som byť rovnako šťastná. Po mojom návrate z tejto akcie som

sa skontaktovala s Ivanom Mendlom, ktorý je súčasťou komunity Cenacolo a je za nás zodpovedný. Povedala som mu, že chcem ísť do komunity. Spýtal sa ma: „Kam chceš ísť?“ „Do komunity Cenacolo v Medžugorii.“ Samozrejme, vysvetlil mi, že to nie je všetko také jednoduché a že musím čakať. Moje depresie a egoizmus stále pretrvávali v mojej duši, no s dôverou som sa v jednu noc obrátila na Pána a prosila o pomoc. O pár dní mi volal Ivan, že v Medžugorii je rodina, ktorá ma prijme. Rok po tom, ako som bola prvýkrát na festivale, som stála na pódiu, plná radosti, spolu s ďalšími mladými ľuďmi.

Deň, keď mi Ivan zavolať, si navždy zapamätám; bolo to 16. 3., okrem iného to bol i deň, keď som slávila svoje narodeniny. (smiech) Mala som úžasnú radosť. Za všetkým od prvého momentu stála Božia prozretelnosť a naša nebeská Matka. Normálne trvá príprava do komunity oveľa dlhšiu dobu, ako to bolo v mojom prípade. Zaujímavé tiež je, že pri mojej prvej ceste do Medžugoria som ani len netušila, kto mi vybavil ubytovanie a zaplatil cestu, vtedy som tú možnosť dostala ako dar a pozvanie. Samozrejme, trochu som sa i bála, prvýkrát som mala ísť do cudziny, nepoznala som jazyk a podobne. Ale napriek tomu som cítila veľkú radosť.

Mohla by si mi porozprávať niečo zo svojho života pred touto udalosťou, ktorú si teraz opísala?

Musím povedať, že som bola stále v nejakom spoločenstve, a teda som mala vždy ľudí okolo seba. Avšak keď sa moje prvé spoločenstvo rozpadlo, bolo veľmi ťažké ostať sama. Hľadala som, kam by som mohla patriť, kde by bol môj život, hľadala som rodinu, po

ktorej som tak veľmi túžila. Aj keď som rodinu mala, i tak som prežívala silné vnútorné boje, keď som nedokázala prijať samu seba. Mala som veľké ťažkosti v škole. Navštevovala som rôzne školy. Klasické, normálne školy pre zdravé deti alebo aj školy pre deti postihnuté, nakoľko po prekonaní detskej mozgovej obrny mi ostali vážne následky. Ťažko sa mi nadväzovali priateľstvá. Najmä prijať seba samu takú, aká som, bolo veľmi náročné. Toto bol koreň mojich depresií, ktoré som spomínala. Prešla som viacerými spoločenstvami. Hľadala som niekoho, kto ma prijme takú, aká som, kto mi dá pocítiť aj istú dôležitosť a hodnotu. Nikdy som sa necítila byť dôležitou. Po celý čas som len tak blúdila, nikde som nebola šťastná. Po týchto skúsenostiach sa môj stav stále zhoršoval. Začala som uvažovať nad tým, že je lepšie zomrieť. V týchto najťažších momentoch môjho života sa o mňa postaral otec Pavol Hudák. Začala som navštevovať Univerzitné pastoračné centrum v Košiciach. Nepoznala ma nejakou osobitne, no stačilo mi len málo, a to, že mi dal trochu práce, že prejavil záujem. Všimol si, že existujem. To ma veľmi povznášalo. Stále

Festival mladých v Medžugorii

ma však prenasledovala myšlienka, že som nikto. Musím ti porozprávať ešte o udalosti, ktorá sa stala v pastoračnom centre a ktorá predchádzala mojej návšteve Medžugoria. Bolo to vo štvrtok. Kamarát ma pozýval na festival mladých do Mežugoria. No nemala som žiadne peniaze. V piatok som šla na mládežnícku sv. omšu, kde sa prezentovala táto púť. V srdci som veľmi túžila ísť spolu s mladými. V sobotu ráno mi niekto zavolať a hovoril: „Slečna Lucia Závodná? Máte zaplatený autobus do Medžugoria.“ Moja matka ma nechcela pustiť, no ja som sa rozhodla ísť. V autobuse mi jedna pani, ktorá sedela vedľa mňa, podala obálku, v ktorej bolo 50 eur, čo bola cena za ubytovanie. Doteraz neviem, kto mi celú túto cestu platil. Zdalo by sa, že v Medžugorii to už šlo všetko hladko, no ja som mala so sebou stále veľké ťažkosti a narobila som tam mnoho problémov. Veľmi som sa za seba hanbila. Snažila som sa dostať k

sr. Elvíre, zakladateľke komunity Cenacolo. No chlapci z jej komunity ma k nej nechceli pustiť. Napriek tomu, že som sa k nej nedostala i napriek tomu, že som mnohé veci brala veľmi povrchne, môžem povedať, že sa tu začala moja cesta do komunity, keď som videla tých šťastných mladých ľudí, ako som už spomínala.

Aké boli tvoje začiatky v komunite?

Bolo pre mňa veľmi náročné žiť v jednej komunite s ďalšími 52 dievčatami. Okrem toho som neovládala ani jazyk. Prišli na mňa mnohé pochybnosti, prísny bol i poriadok. Zrazu som si nemohla robiť to, čo by som len tak chcela. (smiech) V tejto komunite som bola tri roky. Zo začiatku som chcela odísť, pýtala som si pas a chcela som odcestovať domov, no povzbudzovaná komunitou som nakoniec vytrvala a ostala som.

Čo bolo náplňou tvojich dní počas tých troch rokov v komunite v Medžugorii?

Mala som na starosti deti. Žila som v jednej rodine, kde som sa starala o deti. No pohľad na šťastnú rodinu vo mne vzbudzoval dojem akejsi telenoveľy. Pochádzam z chudobnej rodiny, kde boli často problémy, moji rodičia sú rozvedení a necítila som sa byť v mojej rodine milovaná. Často som im vravievala: „Vám je ľahko žiť.“ Vôbec som si neuvedomovala všetky súvislosti, stále som hľadela len na seba a všetko som porovnávala s mojou životnou skúsenosťou. Po istom čase ma preložili do Talianska. Sr. Elvíra v srdci cítila, že potrebujem modlitbu. Následne som štyri mesiace strávila s Elvírou v kláštorne dome jej kongregácie. A neskôr v inom dome našej komunity, taktiež v Taliansku. Elvíra už vtedy vedela, že pôjdem na misiu do Peru. No ja som

Križevac

Naša komunita v Rayo de Luz

o ničom netušila. Dozvedela som sa to len dva týždne pred odchodom na misiu. 27. 9. 2007 mi prišiel povedať jeden z našich pátrov, páter Stefano, že môžem ísť na misiu do Peru. Mala som len pár dní na rozlúčenie sa s rodinou, lebo už 8. októbra bol naplánovaný môj let do Peru.

Ako si prijala túto správu?

Pamätám si to veľmi dobre. (smiech) Nemohla som tomu uveriť. V komunite to so mnou nemali vôbec jednoduché. Neustále som ich zatažovala svojou minulosťou. Stále som sa cítila ako najväčšia chudera a vtedy mi prišli povedať, že ma vybrali na misiu do Peru. Oznámili mi to v pondelok po sv. omši. Páter ostal u nás na večeru a vraví: „Lucia, pôjdeš na misiu.“ Ja som mu vravela: „Stefano, chceš kávu, chceš čaj?“ Vôbec som mu neverila. Vedela som totiž, že dievčatá sa na misiu dlho pripravujú. Minimálne šesť mesiacov. Preto som tomu nemohla uveriť a bola

som veľmi prekvapená. Na misiu odchádzalo dovedna deväť ľudí. Traja do Brazílie a zvyšok do Peru. Môj život sa mal znovu a zásadne zmeniť. Konečne som sa naučila taliančinu, a zrazu ma čakala úplne iná krajina. Nemohla som tomu uveriť, až kým som nevystúpila v Peru na letisku. Veľmi si vážim sr. Elvíru za dôveru, ktorú mi prejavila, keď ma poslala na túto moju misiu.

Skôr, ako sa budeme venovať tvojej misii v Peru, chcel by som poznať sr. Elvíru. Čo by si nám o nej mohla povedať? Vedela by si povedať nejaké slovo, ktoré ju najlepšie vystihuje?

(smiech) Svätá! (smiech) Ona je „fantastica“! Nepýta sa ťa, kto si, nezaujíma sa o tvoju minulosť. Keď ona rozpráva, keď sa rozpráva s rodičmi, všetko ako keby lietalo, no zároveň dokáže aj vytahať za ucho. Nevie, odkiaľ berie všetku silu. Ale keď sa s tebou rozpráva, na jej tvári žiari

úsmev, prijíma ťa s úsmevom. Cez ňu som spoznala Ježiša. Nikdy sa ma nespýtala, koľko zla som spravila, a pritom určite vedela, veď všetkých nás dobre pozná. Napriek tomu nám vždy verila a stála pri nás. Pamätám si, ako k nej chodili chalani a vraveli jej: „Elvíra, ja neverím, ja sa nebudem viac modliť.“ Ona odpovedala: „To neprekáža, len choď pred bohostánok, len si kľakni a ja sa budem modliť namiesto teba.“ Tie štyri mesiace, ktoré som mohla prežiť spolu s ňou, boli „perfecto“. Napríklad ešte jedna vec o Elvíre: napriek tomu, že má problém s kolenami, zoberie bicykel a ide. Trasu, ktorú sme šliapali niekedy hodinu a prišli sme celí unavení, ona zvládne úplne bez problémov a na jej tvári neuvidíš náznak únavy. Šoféri ju zastavujú a zdravia: „Ahoj, matka Elvíra,“ a ona odpovie: „Nie, nie, ja nie som matka Elvíra, ja som...“ Už ani neviem čo, vždy si niečo vymyslí. (smiech) Keď som s ňou bola niekedy na prechádzke, boli to hodiny a hodiny, a stále sme sa modlili ruženec. Ľudia ju často zastavujú a ona ich objíma a s úžasnou

láskou vyfacká. (smiech) Je plná radosť, plná modlitby. Raz v noci som sa šla modliť do kaplnky. Boli asi dve hodiny v noci. Našla som ju v kaplnke modliť sa. Tu sme obe vedeli, že dnes nejdeme spať. (smiech) Elvíra sa viac modlí ako spí. Pokoj a láska z nej priam vyžarujú. Je to veľmi silné a konkrétne. Nič jej nemusíš hovoriť, stačí, keď sa na teba pozrie a číta v tebe. Keď nám rozprávala o sebe, hovorila, že jej prvá misia bola s jej otcom. Bol veľmi chudobný a mal problém s alkoholom. Starala sa o svojho otca, aj keď to bolo náročné. Ako 19-ročná vstúpila do kláštora.

Nateraz toľko, priatelia, Lucii ďakujem v krátkosti už teraz, ale viac v budúcom čísle, v ktorom si predstavíme jej misiu v Peru. Jej cesta viery dostala práve počas jej misie celkom nový rozmer. Bude to príbeh zmierenia a odpustenia. Príbeh zázrakov, ktoré život viery prináša. Zároveň vám Lucia porozpráva, ako práve v Peru, pri službe opusteným deťom, objavila svoje poslanie i povolanie.

Sr. Elvíra Petrozzi

Je zakladateľkou komunity Cenacolo, ktorá od roku 1983 pomáha narkomanom, strateným mladým ľuďom, nespokojným, búriacim sa, zúfalým, tým, ktorí chcú nájsť samých seba, radosť a zmysel života. Ich úspešnosť liečby narkomanov kristoterapiou je mimoriadne vysoká, pohybuje sa medzi 70 - 80 %. Komunita Cenacolo pôsobí v rôznych krajinách sveta, aj na Slovensku.

Podpora komunity Čenakolo v Peru, kde pracuje taktiež laická misionárka Lucia Závodná:

číslo účtu: 194-1617015-1-94 Banco de Crédito código: BCPLPEPL

ZÁŽITKY Z MEXIKA

Milí moji! Je to už viac ako rok, čo som v Mexiku, no mne sa zdá, že som sem prišiel len pred pár dňami. Také sú si tie dni teraz podobné...

V tomto liste Vás chcem pozdraviť, podeliť sa o radosť, ktorú tu zažívam, takpovediac na dennom poriadku, a možno v krátkosti spomenúť, kam ma moja prax počas týchto týždňov zaviala.

Svoju poslednú prax som začal 21. júla 2013. Hneď v prvý týždeň som sa pustil do pretvárania nášho smetiska stavebného odpadu na kvetinovú záhradku. Povedal som si, že kým ma ľudia ešte nepoznajú (predstaviť

ma mali až v nedeľu), tak, reku, porobím niečo na fare.

Popri záhradkárčení sa postupne začali objavovať moje nové povinnosti, a tak, ani som sa nenazdal a už som si chystal kážeň na nedeľu. Úprimne povedané, nechápem, ako si ju dokážu kňazi chystať na každý deň, pretože mne to zabralo hromadu času a stále potrebujem veľa času na jej prípravu. Nehovoriac o tom, že už pomaly neviem, čo ľuďom v homílii (za)kázať.

Takto v skratke vyzerali prvé týždne a tie nasledujúce im boli podobné... Čím dlhšie som vo farnosti, tým viac sa na seba týždne podobajú a čas tak letí stále rýchlejšie. Postup-

Kaplnka v noviciáte

ne som sa začal aktívnejšie zapájať do liturgie vo farskom kostole. Dlhú dobu na seba nenechali čakať ani samostatné výjazdy do komúní, kde som vykonával bežné (teda, pre Mexiko bežné) veci pastoračného asistenta: slávnosti, poďakovania za XY rokov života, pohreby, a podľa potreby stretká s ministrantmi/tkami.

Pondelky sú tu pre kňazov dňom odpočinku. A tak sme v niektoré pondelky vyrazili do prírody alebo individuálne na nejakú návštevu. Aj keď má každý týždeň svoj deň „D“, kedy sa stane niečo výnimočné, často sa nestane vôbec nič a deň prejde tak, že si to skoro ani nevšimnete. Najmä ak robíte niečo na fare či v záhrade a celý deň nezazvoní zvonček na dverách, ba dokonca ani telefón (ale to sa stalo vlastne iba raz)...

Na druhej strane sú dni, na ktoré len tak ľahko nezabudnem. Ako napr. 22. august 2013. V ten deň ma prvý raz uštipol alacrán (taký malinký škorpiónik). Vystrašil ma viac, než to bolelo. Veď nie je nič milšie ako otvoriť ráno oči a na vankúši uvidieť túto potvorku. Po uštipnutí som vyskočil z postele ako v nejakej komédii a dobrú chvíľu som sa odhodlával vyrovnáť sa s tým miniatúrnym zlodejom spánku. Moji drahí mexickí priatelia ma veľmi nepotešili, keď som im o tom rozprával.

Pachuka

Kristus v meste Pachuka

Povedali, že tieto potvorky sú všade vo dvojici... Strávil som celé hodiny hľadáním ďalšieho alacrána v mojej izbe. Úspešne. Lenže problém bol v tom, že som našiel ďalších dvoch. Tak buď mi ešte dodnes chýba objaviť posledného do páru, alebo to boli traja kamaráti.

Keď som mal viac voľna a menej povinností (čo sa v auguste stávalo), stihol som spoznať aj vzdialenejšie okolie. Je tu krásna príroda a hlavné mesto Hidalgo (Pachuka) je iba hodinku autobusom... Niežebyste sa toho v Pachuke dalo veľa vidieť, ale za zmienku stojí výhľad na mesto z historických hodín v centre a od sochy Krista týčiacej sa nad mestom. Ale treba mať šťastie, lebo celkovo august i september v Lagunilli boli dosť upršané mesiace. Akonáhle cez susedný Veracruz (štát na pobreží Mexického zálivu) prechádza hurikán, máme tu niekoľkodňový vtrvalý dážď. Ráno je dokonca taká tma, že sa vám nechce ani vstať z postele. Dokonca som jedno ráno zaspal na ranné modlitby... Na Slovensku by som sa tomu nedivil, ale tu máme ranné chvály o 8:00 ráno. :-) No na svoju obranu musím povedať, že na rozdiel od Slovenska, niektoré pastoračné návštevy tu končia o polnoci.

V septembri som sa mal zúčastniť na duchovných cvičeniach (DC) so seminaristami, avšak pre chorobu sa to trochu skomplikovalo. Prvý pokus, rovnako ako ja, skončil neúspešne a o môj duchovný život sa

postarala nemocničná kaplnka. Druhý pokus o DC so seminaristami bol úspešnejší. Prežil som ich v dobrom fyzickom i duševnom zdraví. Cvičenia viedol jeden páter karmelitán; ukončili sme ich spoločným výletom v horách nad hlavným mestom. Po DC ma čakalo obnovovanie dokladov na pobyt a bol som si vybaviť aj mexický vodičák. Na rozdiel od toho, čo poznáme u nás, sem stačí prísť, zaplatiť 652 pesos, nechať sa vyfotiť a vodičák máte v ruke v priebehu 10 minút. Na druhej strane to vysvetľuje veľa o spôsobe a kultúre šoférovania v Mexiku. Nehovoriac o tom, že keď máte vodičák, už

Prechádzka v prírode

Skoro ako u nás :)

Moja izba - upratá som :)

to niečo znamená, pretože mnohí šoférujú aj bez neho.

V Lagunilli sú najvyťaženejšími dňami sobota a nedeľa, no najmä tá sobota. Priemer slávností (omší, osláv narodenín alebo pohrebov) je tak 6 na osobu. Takže som veľmi rýchlo začal oceňovať voľné pondelky. Človek sa tu počas víkendov oprávnené cíti rozlietaný. Farnosť pozostáva z 19-tich komunít a vzdialenosť medzi Lagunillou a Xuchitlanom (najvzdialenejšou komunitou) je 18 kilometrov. Máme dve autá, ale odkedy som tu, napočítal som, že boli 17-krát v oprave.

Okrem služby komunitám sa kňazi tejto diecézy povinne stretávajú raz mesačne na rekolekciách a raz mesačne spolu s laikmi, aby spoločne pracovali na evanjelizácii. Celkovo sa tu organizácia farností líši od toho, čo poznáme doma. Kňazi nemajú platy, a keď chcú poplatiť účty, musia si na seba zarobiť. Určité percento sa odovzdáva biskupovi, a tak i všetky faktúry (bločky) z nákupov treba registrovať a každý mesiac zaniest na biskupský úrad do Tuly. Tula nepatrí práve k najkrajším mestám a jediné, čo stojí za návštevu, je katedrála.

V septembri som bol pár dní sám na fare. Nechali mi tu auto, ktoré ale pri brzdení vydávalo zvláštne zvuky. Zašiel som za jednou známou, ktorá má autodiagnostiku, aby sa tam naň pozreli. Keď mi povedali, čo s ním je, neveril som vlastným ušiam. Auto malo úplne zodraté

brzdové obloženie. A tým úplne myslím, že už po ňom nebolo ani chýru ani slychu. Keď sa vrátili pátri späť do komunity, začali sme pripravovať omšu pre chorých v susednej komunite. To vám je iná akcia. Veľa ľudí, veľa kriku, veľa jedla a veľmi zaujímavá kázeň. Omša aj s predchádzajúcim programom a jedlom po omši trvala zhruba 6 hodín. Po dni, ako bol tento, prišiel úplne pokojný a tichý deň, až som mal pocit, že som sa zobudil na inej planéte.

Na moje meniny som šiel s pátrom na nedeľnú omšu do Dexta. Vskutku výnimočná omša. Nevie, o čom páter kázal, ale domáci vyhrali. Že tej vete nerozumiete, to bude tým, že nepoznáte kostol v Dexte. Má 3 presklené steny,

takže vidíte krásne siluety hôr v dialke a futbalové ihrisko poniže kostola. Práve prebiehal futbalový zápas a z môjho miesta za oltárom som sa cítil ako vo VIP boxe na štadióne. Bolo zaujímavé, ako sa na posledných desať minút omše (po skončení zápasu) zaplnil kostol, a že pomaly ani tie psy, čo prišli prvé, nemali kde ležať. Moje meniny sme oslávili vo voľný deň. Zašli sme na pizzu. Aj keď, vlastne to nebola ani pizza. Bol to skôr taký suchý koláč so šunkou a syrom. Ale to už asi nie je ani zaujímavé.

A čo ešte dodať? K posledným zaujímavostiam patrí to, že naša provincia má nového provinciála, a taktiež i nového člena – novokňaza, P. Mareka z Poľska.

Výlet so seminaristami po duchovných cvičeniach

Na výlete v okolí

Panoráma mesta Pachuca

Priatelia, ďakujem Vám za Vaše maily a správy o Vás, vždy sa im poteším. Verím, že sa v lete v zdraví uvidíme.

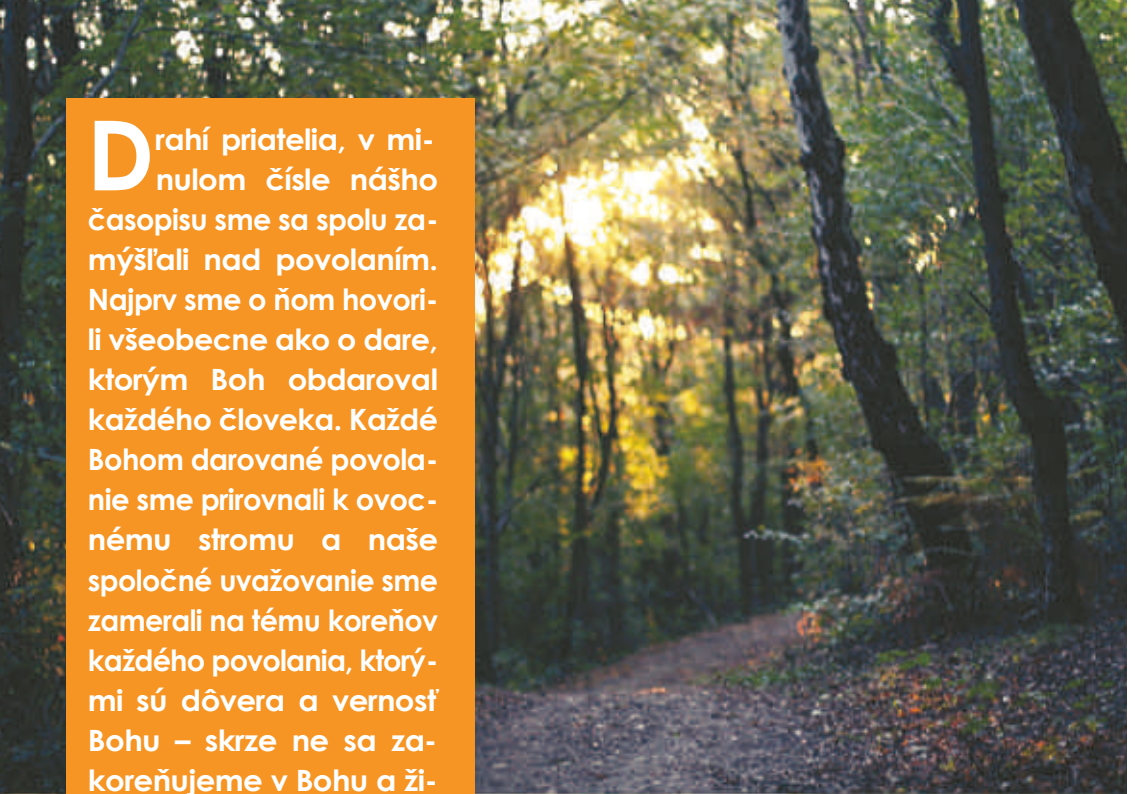
Zostávam v modlitbách.

Michal, SVD

„ACH, PANE, JAHVE,
POZRI; TY SI SVOJOU
VEĽKOU MOCOU
A SVOJÍM VYSTRETÝM
RAMENOM
UČINIL NEBO I ZEM
A **TEBE** NIE JE
NEMOŽNÁ NIJAKÁ VEC.“
(JER 32,17)

Drahí priatelia, v minulom čísle nášho časopisu sme sa spolu zamýšľali nad povoláním. Najprv sme o ňom hovorili všeobecne ako o dare, ktorým Boh obdaroval každého človeka. Každé Bohom darované povolanie sme prirovnali k ovocnému stromu a naše spoločné uvažovanie sme zamerali na tému koreňov každého povolania, ktorými sú dôvera a vernosť Bohu – skrze ne sa zakoreňujeme v Bohu a žijeme z Neho a s Ním.

Text: Stanislav Orečný, SVD
Foto: internet

„Stonka“ nášho povolania

V tomto čísle by sme pokračovali v našom spoločnom zamýšľaní sa nad povolaním ako nad ovocným stromom. Od koreňov sa presunieme k stonke (kmeňu) stromu každého povolania.

Zatiaľ čo korene stromu sú zväčša ukryté pod zemou a väčšinou ich teda ani nevidíme, jeho stonku – nakoľko je nad zemou – už vidieť môžeme. Stonka plní niekoľko dôležitých funkcií: spevňuje rastlinu, dáva jej schopnosť rozkonárovať sa, vytvára spojenie medzi koreňom a listami, a syntetizuje i uskladňuje rôzne látky.

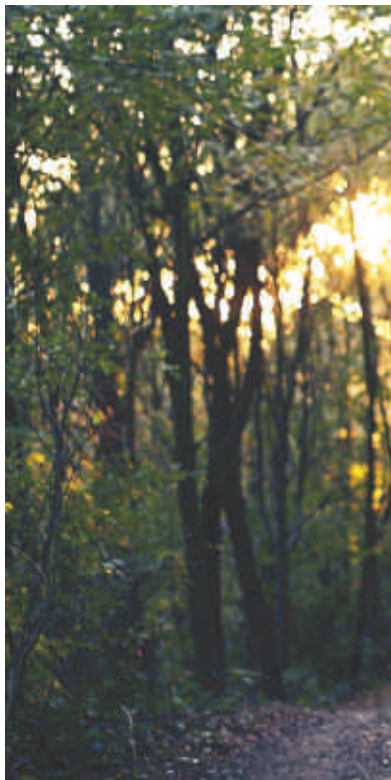
Na základe poznania a analýzy týchto funkcií podme spoločne objaviť, čo je tou „stonkou“ nášho povolania. „Stonkou“ nášho povolania musí byť niečo:

1. čo upevňuje naše povolanie, čo ho udržiava pevným a priamym;
2. čo nám dáva schopnosť „rozkonárovať sa“ či, lepšie povedané, rásť a rozvíjať sa;
3. čo je prepojením medzi koreňmi a korunou stromu, v ktorej sú listy, kvety a z nich plody – teda to, čo je kanálom, ktorý prenáša živiny, vitamíny a minerály z koreňov stromu nášho povolania do jeho koruny, na ktorej sa zrodí ovocie;
4. čo tvorí a uskladňuje iné rôzne pre život potrebné živiny, čo by sme v našom povolaní mohli prirovnáť k čnostiam.

Čo myslíte, čo je teda tou „stonkou“ nášho povolania? Je ňou modlitba a sviatosti. Predovšetkým skrze

tieto dva prvky si budujeme osobný vzťah s Bohom – Darcom nášho povolania. A keďže On je darca každého povolania, každého človeka pozýva do dôverného vzťahu s Ním. V tomto vzťahu sa Boh chce s človekom deliť o svoju lásku a preniknúť ňou človeka, a to až tak, že to má viesť k tomu, aby človek roznášal Božiu lásku iným a aby o nej svedčil.

Či už ide o toho, kto rozpoznáva povolanie, ku ktorému ho Boh volá na celý život, alebo o toho, kto už svoje povolanie rozpoznal a začal ho žiť – v oboch prípadoch je potrebné s Bohom komunikovať a žiť z Neho, aby bolo naše povolanie upevnené v Bohu.

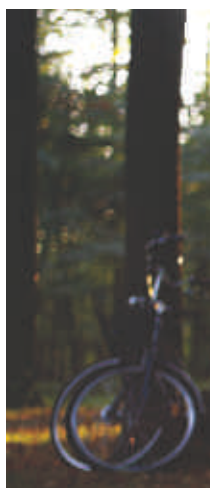
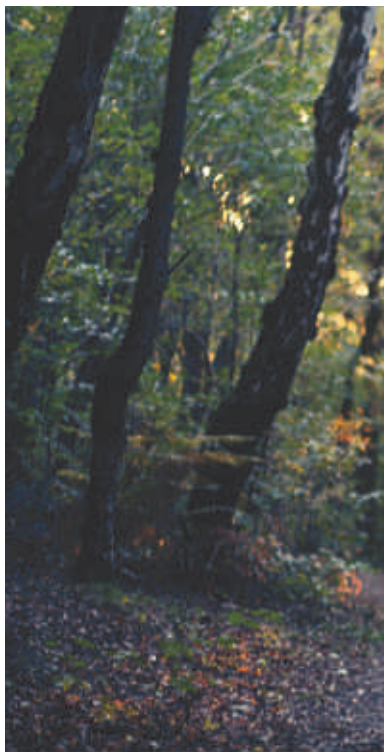
Modlitba nás vedie k hlbšiemu spoznaniu Boha a k opätovaniu Jeho lásky, ktorú nám neustále prejavuje. Boh nás tak bližšie priťahuje k sebe a my Ho začíname pozornejšie a oddanejšie počúvať. Rozhovor s Ním sa pre nás stáva postupne samozrejmejším a príjemnejším. Takto sa v Jeho blízkosti začíname sami lepšie poznávať – vidíme, akí v skutočnosti sme a kvôli Nemu sa chceme stávať lepšími. Boh nás skrze modlitbu zdokonaľuje, aby sme sa Mu stali čo najviac podobní. Boh je však tak veľmi štedrý, mocne a nekonečne milujúci, že okrem rozprávania sa s Ním nám dáva ešte možnosť naplno žiť z Neho a s Ním, a to skrze sviatosti.

Sviatosti nás posilňujú počas celého nášho života: krstom sme začlene-

ní do rodiny Božích detí, birmovaním sme plne vyzbrojení Božím Duchom, pokáním sa môžeme neustále očisťovať a vracat k Bohu, pomazaním chorých nás Boh posilňuje aj počas utrpení, kňazstvom či manželstvom sa Bohu oddávame pre konkrétnu službu. Nebojte sa, nezabudol som na Eucharistiu. Ona je tou najvznešenejšou sviatostou, lebo v nej sa nám dáva sám Boh, Ježiš Kristus – živí nás svojím telom a krvou, a tak nás ešte užšie spája so sebou a premieňa nás.

Modlitba a sviatosti sa od seba nedajú oddeliť – kto sa opravdivo modlí, túži po sviatostiach, a kto prijíma sviatosti, túži po modlitbe. Sú to akoby dve strany jednej mince. Modlitba a sviatosti sú „stonkou“ stromu nášho povolania.

Ak rastie a mohutnie stonka, rastú a mohutnejú aj korene. Až vďaka zdravým koreňom a zdravej stonke sa v korune stromov objavia zdravé listy, kvety a z nich zdravé plody. Tak je to aj v našom povolaní – ak vo svojom povolaní pestujeme modlitbu a sviatostný život, zdokonaľuje sa aj naša dôvera a vernosť Bohu, a tie sa naplno ukážu v našej službe Bohu

*„Bez prestania sa modlite,
a pri všetkom vzdávajte vďaky,
lebo to je Božia vôľa
v Kristovi Ježišovi pre vás!“ (1Sol 5,17-18)*

a blíznym. Ale o tom už viac nabadúce.

Drahí bratia a sestry v Bohu, Darcovi povolania. Prajem a vyprosujem vám i sebe, aby sa každý z nás vzťahal a upevňoval vo svojom povolaní častým rozhovorom s Bohom a aby sme žili z Neho a s Ním.

Toto naše spoločné zamyslenie by som chcel ukončiť úryvkom z listu apoštola Pavla, ktorý napísal Kolosanom. Tieto verše sú pre mňa veľkým povzbudením v mojom povolaní a verím, že isto budú aj pre vás. Pavol v tomto úryvku spolu so svojím spolupracovníkom Timotejom chváli komunitu veriacich za ich vieru a povzbudzuje ich naplno žiť s Bohom, ktorý ich povolal: „Preto aj my odo dňa, keď sme to počuli, neprestávame sa za vás mod-

liť a prosiť, aby ste boli naplnení poznaním jeho vôle vo všetkej múdrosti a duchovnej chápatosti, aby ste žili, ako sa patrí vzhľadom na Pána a páčili sa mu vo všetkom tým, že budete prinášať ovocie všetkých dobrých skutkov a rásť v poznaní Boha, a aby ste mocou jeho slávy upevnení všetkou silou boli veľmi trpezliví a vytrvalí a s radosťou vzdávali vďaky Otcovi, ktorý vás urobil súcimi mať účasť na podiele svätých vo svetle. [...] Ako ste teda prijali Krista Ježiša, Pána, v ňom žíte: v ňom zakorenení a na ňom postavení, upevnení vo viere, ako ste sa naučili, a vynikajte vo vzdávaní vďaky!“

(Kol 1, 9 - 12; 2, 6 - 7)

KLAUZÚRA

Prípravila: Sr. Mária Stella, SSpSAP

V nasledujúcich riadkoch Vám ponúkame druhú časť reportáže o živote sestier Služobníc Ducha Svätého ustavičnej adorácie, inak známych aj pod názvom "ružové sestry". Na Slovensku pôsobia od novembra 2008, kedy Mons. Viliam Judák posvätil ich kláštor Najsvätejšej Trojice. Nitrianska komunita ružových sestier je dvadsiatou druhou na svete. Podobne ako v ostatných kláštoroch ich kongregácie, i v nitrianskom dodržiavajú prísnu klauzúru, aby v modlitbe pred Sviatosťou Oltárnou sa čo najužšie spojili s Bohom.

V našich návštevnych miestnostiach a v kaplnke návštevníkov obyčajne prekvapia mreže. Tieto mreže sú znakom našej utiahnutosti, pretože kontemplatívny život, ku ktorému sme povolane, si vyžaduje túto utiahnutosť v klauzúre. Naše vedomé zrieknutie sa určitých spoločenských dober, aj keď sú samé o sebe dobré a cenné, nám pomáha plnšie sa odovzdať Bohu, byť úplne slobodné pre Neho a týmto spôsobom mať hlbšiu účasť aj na utrpeniach a nádejach ľudí, za ktorých sa neustále modlíme.

Dôležité miesto v našom kontemplatívnom živote má mlčanie. Pritom nejde v prvom rade o vonkajšie mlčanie, vyhýbanie sa rôznym zvukom atd., hoci ani to nie je zanedbateľné, no tu ide predovšetkým o vnútorné mlčanie, slobodu, ktorá nás robí schopnými načúvať Bohu, hľadať a nachádzať jeho svätú vôľu. Právě mlčanie kladie do popredia počúvanie. Toto mlčanie nám pomáha tak v modlitbe ako aj uprostred práce stáť sústredene pred Božou tvárou, počúvať jeho Slovo a prežívať ho vo svojom srdci.

Bohu zasvätený život a vlastne každý ľudský život je nádherný Boží dar, ktorý dostávame úplne nezaslúžene, no nie ako jednorazovú milosť raz a navždy, ale ako výzvu na spoluprácu s Božou milosťou. Pán Boh postupne zjavuje svoj plán a dáva aj potrebné milosti, ale realizácia je na každom z nás. Život s Ním je neustálym dobrodružstvom plným prekvapení. Pri všetkom nás mocne drží Božia ruka a všetko je milosť, každý jediný vdych a výdych, ktorý z Božej vôle môžeme urobiť. Žijeme v Božom náruči, v Jeho nežnom objatí. Učíme sa žiť z Božej lásky, v plnej dôvere, aby v nás definitívne zvíťazila Jeho Láska. A tak môžeme každý okamih, každý skutok, každú prácu premieňať na akty lásky k ľuďom, v ktorých sa skrýva sám Pán Ježiš. Objavujeme v ľuďoch - v tých najbližších i v tých, ktorí sa na nás obracajú zďaleka - ukrytú Božiu Tvár a tak sa snažíme premeniť celý svoj život na jedinú, nádhernú, slávnostnú

*„Pane Ježišu Kriste,
urob ma svojím verným
a súcim sluhom,
ktorý si nič iné nežiada
a nič iné nechce
ako iba slúžiť Tebe.“
sv. Arnold Janssen*

bohoslužbu, na neustálu, reálnu kontempláciu Božej Tváre, lebo nič nie je malé ani ľahostajné, ak sa to robí pre Boha.

Eucharistické adoračné spoločenstvo

Aj mnohí laici sa pripájajú k nám v adorácii Eucharistického Pána. Pre tých, ktorí chcú mať účasť na našej spiritualite, sa vytvorilo Eucharistické adoračné spoločenstvo. Jeho členovia sa zavazujú aspoň raz do týždňa navštevovať Eucharistického Pána v našej adoračnej kaplnke alebo v inom kostole. Chorí a starí ľudia, ktorí nemôžu ísť do kostola, spĺňajú túto povinnosť aj modlitbou doma.

Aký význam má Eucharistické adoračné spoločenstvo? Členovia prehĺbujú svoj život modlitby a stále viac vrastajú do lásky k Bohu a k blíznym. Svojou modlitbou spolupracujú na veľkom misijnom diele Cirkvi. Adorácia je pre členov a pre ich rodiny prameňom Božieho požehnania a milostí. Stále hlbší vzťah k Eucharistickému Pánovi je pre nich neustálym zdrojom radosti a pokoja.

Z myšlienok Matky Márie Michaely

„Keď prídem do kostola, vtedy leží všetko za mnou, nech by to bolo čokoľvek a ja sa môžem dobre modliť. A starosti ma neoberú ani o minútu spánku. Všetko prichádza od Pána Boha, všetko riadi a vedie Boh. My len nesmieme byť takí hlúpi a pokladať Božie plány za chybné.“

„My, klauzúrne sestry, sme tu na to, aby sme dávali Bohu vynáhradu a zmier za nevďačnosť a zneučtovanie bezbožníkov. Modlitba, sebazápor a prinášanie obety sú na to naším nástrojom. Keď to nebudeme robiť my, kto to má potom urobiť? – Keď budeme v tom horlivé, zachránime mnohé duše a budeme môcť zúrodniť pôsobenie kňazov a misionárov.“

„Verne a radostne podľa najlepšieho vedomia a svedomia plniť svoju povinnosť na každom poste v kláštore, to je to, čo Boh od nás očakáva a čím sa musíme posvätiť.“

„Modlime sa tak, aby bola naša chórová modlitba radostným divadlom pre nebo; vtedy nás nebeské chóry radi priberú do svojho zástupu modliacich sa a spievajúcich.“

„Náš spev a modlitba majú ukazovať radostného, ale jednoduchého ducha našej Spoločnosti.“

„My všetky nosíme jej meno“, povedala raz v jednom príhovore o Panne Márii, „a sme jej preto blízke. Ona sa nazvala «služobnicou Pána», my sme «služobnicami Duchu Svätého». Dokážme skutkami, že sa jej podobáme, že sme jej nasledovníčkami a vernými obrazmi. Nesmie nám to byť ťažké, pretože náš život v klauzúre je predsa tak veľmi podobný jej skrytému životu. Ona žila ticho a skryto v malom domčeku v Nazarete, s Ježišom a pre Ježiša. O jej živote sa nerozprávajú veľké veci, a predsa to bol najsvätejší ľudský život. Tak sa aj my v tichu klauzúry môžeme a máme podľa jej príkladu posväcovať a rozkvitať pred našim Bohom a slúžiť

Vstup do postulátu.

Ježišovi v jeho vykupiteľskom diele pre svet. Milujme skrytosť a skrytú vernosť ako Panna Mária, jej pokoru, čistotu a lásku. Nezabúdajme sa však matersky obetovať ako Panna Mária za duše, zvlášť za úbohých hriešnikov. Tak často voláme: «Ukáž, že si našou Matkou!» Ukážme to však aj samé svojou horlivosťou za duše a našou prosebnou modlitbou. Neпоškvrnená Nevesta Duchu Svätého, oroduj za nás a za úbohých hriešnikov!“

Bratislavská komunita má nových členov

Juraj Petrovič

Bol práve istý jarný deň a v Nitre mohlo byť krásne počasie, ale to neviem, pretože som sa narodil v Topolčanoch. V Nitre som však vyrástol a viac-menej dosiahol až dnešné rozmery. Tam som absolvoval materskú aj základnú školu, a Gymnázium sv. Cyrila a Metoda, kde som sa zdržal až 8 rokov, čo však nijako neľutujem.

Cesta môjho povolania sa začala v roku môjho narodenia, keď ma pokrstili. Určite jej pomohlo pridanie sa k miništrantom, v ktorom ma podporili aj rodičia, a tiež štúdium na spomínanom gymnáziu. To však zďaleka neznamená, že som bol vychovávaný za kňaza alebo verbistu. V prvom rade mi ukázali krásu našej viery a nášho Pána. Nepopieram však, že to boli zároveň tie miesta, kde ma oslovilo aj povolanie rehoľníka, kňaza a misionára. Spoznal som tam, že každý kresťan je tiež misionárom a keď som pochopil aj to, že povolaním rehoľníka a kňaza je v prvom rade byť s Ním, urobil som svoje rozhodnutie.

Minulý rok som bol prijatý do postulátu a neskôr noviciátu, ktorý mi sprostredkoval milosť lepšieho poznania nášho Pána, ďalej mňa samého a ešte mnohých iných vecí (a ľudí), a prostredníctvom toho aj utvrdenie v mojom rozhodnutí. 8. septembra môj noviciát vyvrcholil zložením mojich prvých rehoľných sľubov.

A čo sa odvtedy zmenilo? Nebuďte prekvapení! Upozorňujem vás hneď na začiatku, pretože veci sa môžu mať trochu inak, ako by si človek bez hlbšieho zamyslenia mohol myslieť. Dôležité je uvedomiť si, že rehoľník sa učí žiť zasväteným spôsobom života priebežne, už v postuláte, a v noviciáte už praktic-

ky žije zasväteným spôsobom. V podstate ním človek žije od chvíle pretavenia jeho rozhodnutia oddať sa takto Bohu do konkrétnych skutkov. Tým som chcel povedať, že od zloženia sľubov to doposiaľ pre mňa nebola nijaká razantná zmena, teda len v momentálnej úlohe pripravovať sa okrem iného formou štúdia na teologickej fakulte. Verím však, že tá zmena príde postupne a spojením Božej milosti a mojej ochoty budem stále lepším nástrojom v Božích rukách.

Keď sa spomína príchod na nové miesto, v človeku to vždy vzbudzuje nejaké očakávania. Tie najdôležitejšie, ktoré sa vo mne ozývajú ako túžby, sa ale nezmenili. Jednu som spomenul pred chvíľou. A tou druhou je, aby som sa raz v nebi v spoločenstve s milujúcim Bohom, kde už všetci budú čistí a šťastní, mohol stretnúť spolu so všetkými tými, ktorých som stretol a ešte stretnem tu na zemi.

Donie Sequeira

Mám veľkú radosť, že som dostal možnosť zdieľať svoj život s vami. V tomto článku by som chcel predovšetkým povedať niečo o sebe, mojej rodine, dôvodoch a motivácii, ktoré ma priviedli k tomu, že som vstúpil do reholnej spoločnosti. No a taktiež možno vysvetliť, prečo som vlastne na Slovensku.

Narodil som sa 16. októbra 1987 v Mangalore, v Indii. Doma som býval

s rodičmi, starou mamou a dvoma sestrami. Ako rodina sme pracovali na poliach a táto práca bola i zdrojom našej obživy.

Navštevoval som najskôr farskú školu a po nej som študoval na strednej škole v meste. Následne som sa rozhodol pre vstup do Spoločnosti Božieho Slova. Mal som vtedy 18 rokov. Prvé dva roky v Spoločnosti boli zamerané na formáciu a na štúdium anglického jazyka, v ktorom následne prebiehalo všetko ďalšie štúdium. Po dvoch rokoch som nastúpil na Univerzitu a študoval som Biotechnológie. Po troch rokoch získal titul bakalára. Po ukončení štúdia a promóciách som nastúpil do noviciátu SVD.

15. júla 2011 som zložil svoje prvé sľuby a zároveň som pokračoval v štúdiu, tento krát už ale na magisterskom štúdiu filozofie. V tomto období som sa začal zaujímať i o možnosť vycestovať na Slovensko, čo sa uskutočnilo po ukončení univerzity v rámci nášho OTP programu.

Môžem povedať, že Boh sa k nám ľuďom prihovára, dokonca nás i volá. To volanie prichádza vďaka rôznym ľuďom, udalostiam a miestam. Môj vstup a život v Spoločnosti Božieho Slova začal a bol podnietený rodinným životom a okolitými ľuďmi – to bolo akoby týmto príhovorom Boha cez iných ľudí. To, že sme sa v mojej rodine často a spoločne modlievali ma ovplyvnilo pri rozhodovaní sa o mojom ďalšom smerovaní, o ďalšom živote. Táto modlitbová atmosféra mala vplyv aj na môj vstup do SVD. K dennému du-

chovnému životu mojej rodiny patrí modlitba ruženca, litánií k Panne Márii, čítanie Božieho Slova a modlitby za rôzne úmysly. Moja duchovnosť rástla i vďaka Eucharistii, štúdiu Katechizmu, či zdieľaniu sa o Božom Slove s priateľmi a susedmi.

Ešte počas štúdia na strednej škole som spoznal jedného kňaza – verbistu, ktorý chodieval pravidelne na našu školu robiť animáciu o povolaniach. Neskôr sa mi dostali do rúk časopisy o misiách, ktoré vydáva SVD v Indii a tieto ma akoby držali v kontakte s touto kongregáciou, pričom mi poskytli i informácie o nej. Neskôr som sa zúčastnil tábora, ktorý bol zameraný na rozpoznanie povolania. To všetko ma priviedlo k tomu, že som sa rozhodol vstúpiť do Spoločnosti. Mnoho som sa o našej Spoločnosti a o reholnom živote misionára, v domácom prostredí, ale aj vo svete dozvedel v Indii. Keď som bol v seminári, spoznával som spolubratov, ktorí pôsobia a pôsobili v mnohých a najrôznejších kútoch sveta. Od nich som sa nechával inšpirovať a nadchnúť. Mal som a stále mám túžbu, ísť raz na misie. Príšť na Slovensko je tak pre mňa prvou možnosťou, ako ísť do sveta ako misionár.

Na Slovensko som prišiel 22. septembra tohto roku. Doteraz som stále len počúval o tom, ako misionári chodia do sveta, do rôznych krajín, no teraz som aj ja sám dostal možnosť žiť ako misionár.

Som vďačný, že tu môžem byť a že môžem napredovať na ceste povolania. A tak sa postupne, s pomocou učiteľov a spolubratov, učím váš jazyk, spoznávam kultúru, život a životný štýl. A teším sa na všetko pekné, čo ma tu na Slovensku čaká. Nebude to len misijná skúsenosť. Verím, že to bude čosi väčšie a krajšie.

Naša služba, akcie a iné

DUCHOVNÁ OBNOVA: V našom misijnom dome v Petržalke sa od piatka 8. novembra 2013 do nedele 10. novembra 2013 uskutočnila duchovná obnova pre chlapcov a mladých mužov. Témou obnovy bol verš z evanjelia podľa Lukáša: „Pane, aby som videl!“ (Lk 18, 41). Obnova, ktorú viedol páter Ján Kušnír SVD, bola zameraná na rozpoznanie povolania, ku ktorému nás povoláva Boh. Na stretnutí sa zúčastnilo 19 chlapcov a mužov. Veríme, že to bol pre nich požehnaný a plodný čas. *Spracoval: Stano Orečný, SVD*

V nedelu 16. 10. 2013 sme slávili misijnú nedeľu, pri ktorej sme si pripomenuli poslanie každého človeka - byť misionárom. Pre nás verbistov je misijná nedeľa každoročne veľkou slávnosťou. Slávnostnú svätú omšu celebroidal P. Ján Halama, provinciál Spoločnosti Božieho Slova. Svätá omša bola vysielaná televíziou Lux, takže aj tí, ktorí nemali možnosť prísť na svätú omšu, mohli byť s nami spojení prostredníctvom televízie. Popoludní program pokračoval misijným ružencom, po ktorom nasledovala krátka adorácia a prezentácia nášho spolubrata Františka Kantára, SVD, ktorý nám priblížil svoju misiu v Zimbabwe. Po prezentácii a diskusii nasledovalo malé agapé.

Misijná nedeľa

Spracoval: Tomáš Baleja, SVD

CELOSLOVENSKÉ STRETNUTIE koordinátorov pastorácie povolání

V dňoch 16. - 19. októbra 2013 sa v rehol'no-formačnom centre v Smižanoch uskutočnilo Celo-slovenské formačno-pracovné stretnutie pre zodpovedných za pastoráciu povolání. Prednášateľom na tohtoročnom stretnutí bol poľský kňaz a psychológ Marek Dziewiecki. Vo svojich prednáškach a diskusiách sa zameriaval na tému Rozmer emócií v pastoračnej starostlivosti o povolania a Kritériá emocionálnej zrelosti. Za našu rehol'no-misijnú spoločnosť sa na stretnutí zúčastnili P. Igor Král', frt. Tomáš Gerboc, frt. Milan Toman a frt. Stanislav Orečný. Viac informácií o tomto stretnutí i o šírení kultúry povolania na Slovensku môžete nájsť na stránke: povolania.kbs.sk *Spracoval: Stano Orečný, SVD*

Naši útočia, strela a... dostávame gól, vážení priatelia!

Srdečne pozdravujeme všetkých športových priaznivcov. Prinášame vám reportáž z Univerzitného pastoračného centra v Mlynskej doline, kde sa 26. októbra konal tradičný florbalový turnaj. Do priestorov UPC zavítala florbalová špička z celého Slovenska. Medzi touto špičkou nemohol chýbať ani florbalový tím VERBISTOV, ktorý bol síce nováčikom, ale na druhej strane obávaným železkom v ohni, do ktorého vkladal veľké nádeje kaplán UPC Igor Král'.

Lós skupiny nasvedčoval, že postup z nej nebude jednoduchý. V prvých minútach prvého zápasu, keď naše sily preveril veľký favorit turnaja, sa zdalo, že

sa to predsa môže podariť, keď nechyťateľnou „delovkou“ rozvlnil sieť diakon Juraj. Avšak nedokázali sme udržať nasadené tempo a zápas sme prehrali. Do druhého zápasu sme naskočili s väčším odhodlaním vyvarovať sa zbytočných chýb a zápas sme zaslúžene vyhrali. Nálada bola neskutočná. Šance na postup zo skupiny sa opäť otvorili. Avšak súper bol šikovnejší, a tak sme si museli priznať, že postúpiť sme si tento rok nezaslúžili. Ukázali sme však odvahu, bojovnosť a radosť z hry. Ďakujeme, pozdravujeme našich fanúšikov a sľubujeme, že o florbalovom tíme verbistov budú ešte veľa počuť.

Spracoval: Martin Ligač, SVD

5. októbra 2013 uplynulo 10 rokov od svätorečenia nášho otca zakladateľa P. Arnolda Janssena a prvého misionára verbistu v Číne P. Jozefa Freinademetza. Tento významný deň sme si pripomenuli slávnostnou svätou omšou v našom Kostole sv. Arnolda Janssena, ktorú celebroyal P. Igor Král' SVD. Liturgia a spevy sa niesli v duchu spomienky na našich svätých. Po svätej omši nasledovala videoprezentácia o našom zakladateľovi a po nej prezentácia novej knihy Božia vôľa nadovšetko, ktorá obsahuje myšlienky Arnolda Janssena na každý deň. Po nej sme sa mohli stretnúť s našimi veriacimi na agapé, ktoré bolo spojené s možnosťou zakúpenia knihy.

Spracoval: Tomáš Baleja, SVD

Desaťročnica nášho zakladateľa

STRETNUTIE ANIMÁTOROV: V dňoch 22. – 24. novembra sa uskutočnilo stretnutie animátorov misijných prázdnin. Zhodnotili sme tohtoročné misijné prázdniny, ktoré boli v Prešove a v Bratislave. Okrem toho sme začali pracovať na misijných prázdninách, ktoré budú v nasledujúcom roku, v lete 2014. Budú mať heslo Zanechaj stopu. Okrem práce sme mali možnosť trochu si oddýchnuť, zabaviť sa a svojím zdieľaním sa vzájomne povzbudiť a obohatiť.

S biskupmi v Bratislave

Seminaristi SVD s prefektom Kongregácie pre biskupov kardinálom Marcom Ouelletom.

V čase od 3. do 6. októbra sa v Bratislave konalo stretnutie Rady predsedov biskupských konferencií Európy (CCEE). Zúčastnilo sa na ňom okolo 50 biskupov. Prišiel aj pomocný biskup z Jeruzalema a sýrsky patriarcha z Antiochie. Na tomto stretnutí sme pomáhali s organizáciou aj my verbisti – Štano, Martin a Peter. Mali sme službu na recepcii.

Téma stretnutia bola Boh a štát. Biskupi hovorili o neutralite štátu, o oddelení medzi Cirkvou

a štátom, ktoré môže byť spravodlivé alebo nepriateľské. Diskutovali o náboženskej slobode, ktorá je medzinárodne uznávaná a zapísaná v zozname ľudských práv. „Dnes je tendencia v jednotlivých krajinách definovať toto právo inak a obmedziť ho,“ povedal predseda CCEE kardinál Peter Erdő, arcibiskup Ostrihomu a Budapešti.

Počas prestávok sme mali aj my možnosť stretnúť sa s biskupmi v z rôznych krajín. Veľakrát sa prihovorili práve oni nám. Videli sme tak ich priateľskosť a záujem o druhých. Viedenský kardinál Christoph Schönborn cez prestávky rozprával vtipy, sám prišiel za nami a keď sme mu povedali, že sme zo Spoločnosti Božieho Slova, hneď zareagoval: „Steyley Missionare.“ Povedal, že pozná našich pátrov z misijného domu zo Sankt Gabriela, ktorý sa nachádza pri Viedni.

Stretnutia sa zúčastnil aj prefekt Kongregácie pre biskupov kardinál Marc Ouellet. Bez problémov sa s nami odfotil, pýtal sa nás, odkiaľ sme a v ktorých ročníkoch študujeme, a na konci nás poprosil o modlitbu za neho a za Svätého Otca Františka. Keď som sa s ním stretol na druhý deň, niekoľko minút mi vysvetľoval, ako prebieha menovanie a výber biskupov. S pražským kardinálom Dominikom Dukom sme sa rozprávali viac ako pätnásť minút, či už o situácii v Čechách, o veriacich, alebo o prichádzajúcich voľbách. Diskusia samovoľne prešla aj do milých otázok, napríklad sa pýtal, ako sa nám darí, čomu sa venujeme vo voľnom čase a pod.

Viackrát sa nám prihovoril aj luxemburský arcibiskup, jezuita Jean-Claude Hollerich. Bol dvadsať rokov na misiách v Japonsku, dobre poznal

aj našu univerzitu v meste Nagoya a tiež našich pátrov.

Okrem služby na recepcii sme biskupov doprevádzali aj do Katedrály sv. Martina, kde mali sv. omšu a modlitby. Každý z nás sprevádzal inú skupinu, a tak sa mal možnosť zoznámiť s inými biskupmi a dozvedieť sa o ich diecézach. Spoznali sme tak biskupov z Bosny a Hercegoviny, zo Švajčiarska, Poľska, Chorvátska, Škótska, Cypru a slovenského biskupa Milana Šášika, pôsobiaceho na Ukrajine.

Žiaľ, zažili sme aj negatívne správanie, a to práve od novinárov z našich televízií. Prišli sa pýtať ohľadom odvolania arcibiskupa Bezáka. Kardinál Duka im venoval desať minút a oni z jeho rozprávania vystrihli do večernej reportáže dve vety. Celá nahrávka je na stránke www.fkkbs.sk, kde kardinál Duka rozoberá aj odvolania biskupov v Čechách počas dvadsiateho storočia. Napriek tomu, že niektorí novinári sa správali arogantne, neboli dopredu akreditovaní, hovorca Konferencie biskupov Slovenska Jozef Kováčik bol k nim milý a vychádzal im v ústrety. Boli sme svedkami toho, že niektorým novinárom nejde o hľadanie pravdy, ale skôr o presadzovanie tej svojej.

Napriek tomu správanie novinárov naše dojmy nijako nepokazilo, práve naopak, zo stretnutia s biskupmi Európy sme boli veľmi povzbudení. Videli sme ich ľudskú tvár a nie to, ako ich vykresľujú médiá. Videli sme, že aj oni sa vedia zasmiať, zaujímajú sa aj o bežných seminaristov a sú ľuďmi tak ako my.

Text: Peter Fillo, SVD; Foto: Peter Zimen;

Arnoldova hádanka č. 10 Chameleóny

Prípravil: Peter Fillo, SVD

Misionár Dávid sledoval chameleónov na Madagaskare, a všimol si, že štyria chameleóni zožerú za 4 minúty 4 muchy. A tak začal rozmýšľať, že koľko chameleónov je potrebných, aby za 400 minút zožrali 400 múch?

Odpoveď na príklad: č. 9:

Misionár Kamil sa nachádzal 3,478 km od Južného pólu. Išiel 3 km na juh. Potom išiel na západ, ale keďže bol v blízkosti južného pólu, cesta na západ predstavovala cestu po kružnici okolo Južného pólu. Cesta po kružnici bola presne 3 km, a tak Kamil prišiel do bodu z ktorého vyšiel, keď zmenil smer na západ. Nasledovala cesta 3 km na sever, čím sa vrátil na miesto, odkiaľ vychádzali na expedíciu.

Správne odpovede zasielajte mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného,

ktorého odmeníme poukázkou do kníhkupectva v hodnote 10 eur.

A tento poznáte?

Prípravil: Matej Reiner, SVD

Pani katechétky sa na hodine náboženstva pýta detí: „Dávajte pozor, deti, dám vám hádanku. Je to hrdzavej farby a behá to po stromoch. Čo je to?“ Prihlási sa malý Petrík a hovorí: „Normálne by som povedal, že je to veverička. Ale že ste to vy, tak to určite bude nejaký anjeliček.“

***

Ide medveď na motorke a vraví zajacovi.

- Zajac, nebojíš sa, ideme 50 km/h.

Zajac vraví:

- Nie.

- Ideme 100 km/h, bojíš sa?

- Nie.

- Ideme 160 km/h, bojíš sa zajac?

- Nie.

Na druhý deň ide zajac a vraví medveďovi.

- Medveď bojíš sa, ideme 50 km/h.

- Nie.

- Ideme 100 km/h, bojíš sa?

- Nie.

- Ideme 160 km/h, bojíš sa?

- Nie.

Zajac vraví medveďovi:

- Ale by si sa mal, lebo nedosiahnem na brzdu.

***

Ako môžeš najlepšie pobaviť Boha?

Porozprávaš mu svoje plány do budúcnosti.

***

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov prispeli:

rodina Beganiová, Demenyiová, Dušičková, Filadelfiová, Gerbocová, Halčková, Horníková, Janíčková, Kúdelová, Mizeráková, Onuferová, Orečná, Peštová, Pižgová, Purdeková, Tkáčová, Tomanová, Vašová, Omastová, Terézia Birešová, bohuznáma z Ryban, Florian Krajník, Slávka Gálová, Eva Hudáčková, Valika Karabinošová, Jaroslav Krchňavý, Mária Kubranská, Mária Kulichová, Mária Macáková, Dušan Pacura, Vladimír Rádi, Peter Szucs, Šuláková Štefánia, Ita Vítazová, odoberatelia časopisu Posol z Ryban, Misijné združenie DS Stará Lubovňa a veriaci z kostola sv. A. Janssena z Krupinskej;

Farnosti:

Branovo, Bukovinka, Bystré, Čadca, Dvory nad ŽitavouHruštín, Lipany, Lipt. Mikuláš, Lokca, Markušovce, Melek, Močenok, Námestovo, Nedožery – Brezany, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Povážská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Snina, Štefanov nad Oravou, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Vavrečka, Veľká Hradná, Veľká Ves, Vidiná, Vojňany, Vráble, Výborná, a ďalší dobrodinci zo Slovenska a celej Českej republiky;

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat'!

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na

číslo účtu: **5032069988/0900**

Naša adresa:

Mladý Misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Mail: mladymisionar@gmail.com
Web: www.mladymisionar.sk

Diakonát Juraja Cibulu,

SVD

z. lasky.
Janssen

Foto: Tomáš Gerboc, SVD

*Milostiplné Vianočné sviatky
a požehnaný nový rok 2014
Vám želajú bratia verbisti*